

Adelaar, strek je vleugels en vlieg!

De misplaatste adelaar.

Een man ving eens een jonge adelaar. Thuisgekomen zette hij hem bij zijn kippen en gaf hem kippenvoer te eten. Vijf jaar later kwam een natuuronderzoeker bij hem op bezoek. Terwijl ze door de tuin liepen, zei deze: "Die vogel is een adelaar, geen kip." "Ja" zei de eigenaar, "maar ik heb een kip van hem gemaakt. Het is nu geen adelaar meer."

"Het is toch een adelaar," zei de natuurliefhebber, "en dat zal ik je laten zien."

De natuurkenner nam de adelaar op, hield hem omhoog en zei met klem: "Adelaar, je bent een adelaar, je hoort in de lucht en niet op aarde, strek je vleugels en vlieg!" Maar toen de adelaar de kippen hun voer zag pikken, wipte hij naar beneden.

De eigenaar zei: "Ik zei je toch al dat het een kip is."

"Nee," zei de natuuronderzoeker, "het is een adelaar en dat zal ik bewijzen."

De volgende morgen nam hij de adelaar mee naar het dak van het huis en zei:

"Adelaar, je bent een adelaar, strek je vleugels en vlieg."

Maar weer sprong de adelaar, toen hij de kippen graan zag pikken, naar beneden en begon met hen te eten. De eigenaar zei: "Ik zei je toch al dat het een kip is."

"Nee, het is een adelaar, en hij heeft nog het hart van een adelaar. Geef hem nog één kans."

De volgende morgen na hem: "Adelaar, je bent een adelaar, je hoort in de lucht, strek je vleugels en vlieg!"

Opeens strekte de adelaar zijn vleugels, en met een schreeuw steeg hij op, al hoger en hoger, en keerde niet terug.

De mooiste eieren

De maatschappij, de tijdgeest, de cultuur, de opvoeding; dit zijn de vier palen van ons eigen kippenhok. Erbinnen pikt iedereen voer, legt eieren, kakelt en hupst rond. Dat gaat al jaren zo, iedereen doet het, het is de enige manier. De zinsbegoocheling is compleet, want we zijn ons niet bewust van de wereld buiten het kippenhok. We doen ons best om geaccepteerd te worden en, liever nog, in de smaak te vallen. We willen de meeste en de mooiste eieren leggen.

Toch kriebelt er doorgaans iets. Het wringt. Het protesteert. Het fluistert zachtjes dat het hoog tijd is om het kippenhok te verlaten en met open ogen te onderzoeken wie je bent en wat in de volgende fase van je leven bij je past.

Jezelf ontwikkelen betekent voor mij niet reiken naar iets waarvoor je op je tenen moet staan om erbij te kunnen. Het betekent veeleer bukken om dieper te graven en zo steeds dichterbij je ware zelf komen. Dat doe je door steeds opnieuw te durven kiezen voor wat goed voelt, waar je energie van krijgt, waarbij je het gevoel hebt het meest wezenlijke van jezelf te kunnen bieden – zowel in werk, vriendschappen, ideeën en liefde.

‘Je bent een adelaar, je hoort hoog in de lucht, strek je vleugels en vlieg!’
Soms is het iemand anders die jou moet vertellen dat de tijd is aangebroken om je dromen na te jagen en weer een stukje dichterbij jezelf te komen. Om het geloof in jezelf aan te wakkeren moet je dat soms eerst zien in de ogen van een ander.

Susan Smit (1974) is schrijfster van romans en boeken over persoonlijke ontwikkeling.

Onlangs verscheen van haar hand ‘Zwanger met lichaam en ziel. Spiritualiteit rondom zwangerschap, geboorte en kraamtijd.’